

Sygn. akt I C 1364/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2019 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Marek Jasiński

Protokolant: Sylwia Zyśk

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2019 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa M. C. i K. C.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O.

o zapłatę

I. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. na rzecz M. C. kwotę 1200 zł (tysiąc dwieście złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 24 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. na rzecz K. C. kwotę 1200 zł (tysiąc dwieście złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 24 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty;

III. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. na rzecz M. C. i K. C. kwotę 2800 zł (dwa tysiące osiemset złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 24 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty, z tym zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia na rzecz jednego z powodów zwalnia pozwanego ze zobowiązania w stosunku do drugiego z powodów (in solidum);

IV. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. na rzecz M. C. i K. C. kwotę 2067 zł (dwa tysiące sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1364/18

UZASADNIENIE

Powodowie M. C., K. C. domagali się zasądzenia na rzecz każdego z powodów od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. kwoty 1.200 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty oraz solidarnie na rzecz powodów kwoty 2.800 zł tytułem odszkodowania za nienależycie wykonana usługę turystyczną wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie wnieśli o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje żądanie wskazali, że w dniu 16 lipca 2017 r. zawarli z pozwanym umowę o świadczenie usług turystycznych, której przedmiotem był tygodniowy pobyt w hotelu (...) w L. na Wyspach K. za łączną kwotę 5.522 zł. Z informacji dostępnej na stronie internetowej zamieszczonej przez pozwanego wynikało, iż w hotelu znajdują się cztery baseny z bezpłatnymi parasolami i leżakami. Goście mają dostęp m.in. do siłowni, crossfitu, animacji dla dzieci. Po przybyciu do hotelu okazało się, że znajduje się on w trakcie remontu. Przez cały dzień na terenie hotelu było głośno z

uwagi na pracę urządzeń budowlanych, co uniemożliwiało powodom odpoczynek. Wraz z dwuletnim dzieckiem zostali zakwaterowani w północnej części hotelu (ZONA 1). Centralna część hotelu (ZONA 2 i 3) były wyłączone z użytku ze względu na remont. Restauracja oraz większość rozrywek znajdowała się w ZONIE 4 i 5, co skutkowało każdorazowo koniecznością przemierzania całego kompleksu hotelowego w celu skorzystania z jakichkolwiek usług hotelowych. W trakcie całego pobytu powodowie nie mogli korzystać z trzech basenów oraz dwóch brodzików dziecięcych, siłowni, squasha oraz baru i restauracji znajdujących się poblizu miejsca ich zakwaterowania (w ZONA 2-3). Ze względu na remont dostęp do tych usług był całkowicie wyłączony. Powodowie mieli również ograniczony dostęp do animacji dla dziecka, która znajdowała się tylko w ZONA 4, a nie chcieli zostawiać dziecka bez opieki. Jednocześnie nie mogli wypoczywać przy dziecku ze względu na brak miejsca. Wszystkie leżaki w ZONA 4 były przez cały okres pobytu zarezerwowane przez inne osoby. Ze względu na wyłączenie restauracji działających na terenie kompleksu hotelowego, powodowie mogli korzystać tylko z jednego miejsca, w którym można było zjeść posiłek. Jedzenie było monotonne i wykonane z produktów niskiej jakości. Mieli również szereg zastrzeżeń co do transportu zapewnianego przez pozwanego. W drodze do hotelu samolot wystartował z półgodzinnym opóźnieniem, w trakcie podróży lądował w celu uzupełnienia paliwa. Nadto na pokładzie samolotu nie można było zjeść posiłku. Podobne negatywne odczucia towarzyszyły powodom w drodze powrotnej. Pozwany uznał co do zasady swoją odpowiedzialność i zaproponował powodom kompensatę szkody. Powodowie jednak nie przyjęli warunków proponowanych przez pozwanego. Pismem z dnia 29 marca 2018 r. powodowie wezwali pozwanego do zapłaty, jednakże bezskutecznie.

W odpowiedzi na pozew pozwany uznał roszczenie co do kwoty 660 zł, w pozostałej części wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz od powodów kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazał, iż roszczenie powodów w części niepodlegającej uznaniu jest nadmiernie wygórowane. W ocenie pozwanego powodowie nie stracili żadnej z przewidzianych dóbr hotelowych, a program wycieczki został w całości zrealizowany. Pozwany przyznał, iż w trakcie pobytu powodów w hotelu były prowadzone prace, które wyłączyły z użytku część hotelowej infrastruktury: dwa z czterech basenów, dwa brodziki oraz siłownię. Zdaniem pozwanego remont nie objął żadnego baru, restauracji – tzw. snack baru, bowiem na czas remontu został przeniesiony do części nim nie objętej. Zaprzeczył, by remont wiązał się jakimkolwiek hałasem, czy zabrudzeniem, uniemożliwiającym powodom wypoczynek oraz by umowa zawierała postanowienia co do umiejscowienia animacji dla dzieci. Przedmiotem umowy nie była również ilość dostępnych leżaków, zagwarantowanie ich dla powodów. Kwestionował również okoliczność, by w ofercie znajdowała się tylko jedna restauracja (...), by hotel oferował bardzo ograniczony wybór posiłków. Argumentował, iż umowa nie precyzowała wyboru posiłków, ani menu. Jednocześnie przyznał, iż wylot z Polski uległ półgodzinnemu opóźnieniu, tym niemniej w ocenie pozwanego kwestia ta nie miała wpływu na realizację któregokolwiek ze świadczeń objętych umową. Odnośnie braku posiłków podczas lotu wskazał, iż nigdy nie gwarantował, że powodowie będą mogli spożywać jakikolwiek posiłek na pokładzie samolotu. Roszczenie powodów w zakresie zadośćuczynienia uznał za niezasadne z uwagi na fakt, iż ich prawo do wypoczynku nie zostało w żadnej mierze zachwiane, mogli korzystać z niewątpliwych uroków odwiedzanych miejsc oraz wykorzystać czas wolny na regenerację sił i relaksację. Według pozwanego kwota 660 zł tytułem rekompensaty jest adekwatna do zaistniałych niedogodności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 lipca 2017 r. M. C., K. C. zawarli z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. umowę o świadczenie usługi turystycznej w postaci wycieczki, której przedmiotem był tygodniowy pobyt w czterogwiazdkowym hotelu (...) w L. na Wyspach K. z przelotem w obie strony za łączną kwotę 5.522 zł.

/ **bezsporne;** nadto: zeznania powódki – k. 66-67, zeznania powoda – k. 67-68, dokument podróży –k. 9, wydruk ze strony internetowej pozwanego –k. 10-11/

Z informacji dostępnej na stronie internetowej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. wynikało, iż w hotelu znajdują się miały cztery baseny z bezpłatnymi parasolami i leżakami. Goście mają dostęp m.in. do siłowni, crossfitu, animacji dla dzieci.

/ **bezsporne;** nadto: przesłuchanie powódki – k. 66-67, przesłuchanie powoda – k. 67-68, dokument podróży –k. 9, mapa Koala G. S.-k. 12 wydruk ze strony internetowej pozwanego –k. 10-11/

Na wyjazd udali się wraz z 1,5 letnim dzieckiem. Wylot z Polski odbył się z półgodzinnym opóźnieniem, w trakcie podróży samolot lądował w celu uzupełnienia paliwa. Po przybyciu do hotelu okazało się, że znajduje się on w trakcie remontu. Przed zakupem wycieczki nie byli informowani o prowadzonych pracach remontowych. Przez cały dzień na terenie hotelu było głośno z uwagi na pracę urządzeń budowlanych, co uniemożliwiało im odpoczynek, tym bardziej z dwuletnim dzieckiem. Słyszane były odgłosy pracy młota pneumatycznego. Wraz z dzieckiem zostali zakwaterowani w północnej części hotelu (ZONA 1). Centralna część hotelu (ZONA 2 i 3) była wyłączona z użytku ze względu właśnie na remont. Restauracja oraz większość rozrywek znajdowała się w ZONIE 4 i 5, co skutkowało każdorazowo koniecznością przemierzania całego kompleksu hotelowego w celu skorzystania z jakichkolwiek usług hotelowych. W trakcie całego pobytu powodowie nie mogli korzystać z dwóch basenów oraz dwóch brodzików dziecięcych, siłowni, squasha oraz baru i restauracji znajdujących się поблизу miejsca ich zakwaterowania (w ZONA 2-3). Ze względu na wyłączenie restauracji działających na terenie kompleksu hotelowego, powodowie mogli korzystać tylko z jednego miejsca, w którym można było zjeść posiłek. Atrakcje wyspy nie rekompensowały im hałasów.

/ **dowód:** zeznania powódki – k. 66-67, zeznania powoda – k. 67-68, mapa Koala G. S.-k. 12, płyta CD -21/

Pismem z dnia 20 lipca 2017 r. oraz z dnia 31 lipca 2017 r. powodowie zgłosili pozwanemu reklamację.

/ **dowody:** reklamacja –k. 15/

W odpowiedzi na powyższe pozwany pismem z dnia 22 sierpnia 2017 r. złożył powodom propozycję obniżenia o 10% wartości ceny podstawowej rezerwacji, tj. o 435zł, alternatywnie proponując skorzystanie z bonu o wartości 700 zł.

Powodowie nie skorzystali z propozycji pozwanego z dnia 22 sierpnia 2017 r.

/ **dowody:** pismo z dnia 22 sierpnia 2017 r. –k.17, pismo z dnia 27 sierpnia 2017 r. –k.18/

Pismem z dnia 29 marca 2018 r. powodowie wezwali pozwanego do zapłaty na rzecz każdego z nich kwoty po 1.200 zł tytułem zadośćuczynienia oraz solidarnie na rzecz powodów kwotę 2.800 zł tytułem odszkodowania za nienależycie wykonaną usługę.

/ **dowody:** wezwanie do zapłaty– k. 19/

W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty pozwany pismem z dnia 11 maja 2018 r. złożył powodom propozycję obniżenia o 15% wartości ceny podstawowej rezerwacji, tj. o 656,55 zł, alternatywnie proponując skorzystanie z bonu o wartości 900 zł.

/ **dowody:** odpowiedź na wezwanie – k. 20/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy, który w pewnym zakresie był między stronami niesporny, Sąd oparł się w przeważającej mierze na zeznaniach powodów oraz plikach audiowizualnych i wskazanych w poprzedzającej części niniejszego uzasadnienia dokumentach. Dowody te korespondują ze sobą, uzupełniając się i potwierdzając wzajemnie. Szczęólnego zaakcentowania w tym kontekście wymaga w pełni obiektywny charakter dowodów z plików audio-video. W odniesieniu do przywołanych dokumentów, należało zważyć, iż nie tylko nie były one przez którąkolwiek ze stron kwestionowane, ale też nie budziły one wątpliwości Sądu w zakresie ich wiarygodności i mocy dowodowej.

Powodowie domagali się zasądzenia na swoją rzecz zadośćuczynienia, odszkodowania za szkodę poniesioną w związku z nienależytym wywiązaniem się przez pozwanego z umowy o imprezę turystyczną. Pozwany uznał roszczenie powodów z tytułu rekompensaty za zaistniałe niegodności do kwoty 660 zł.

Sąd – wobec stanowiska pozwanego – na podstawie art. 213 § 2 k.p.c. jest związany uznaniem powództwa. Kontrola sądu jest ograniczona jedynie do przesłanek wymienionych w treści omawianego przepisu, a mianowicie związanie owo nie następuje, jeżeli uznanie jest sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego lub zmierza do obejścia prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego – Izby Cywilnej i Administracyjnej z dnia 14 września 1983 r., III CRN 188/83). Sąd nie stwierdził zaistnienia żadnej z ww. przesłanek w zakresie uznanego żądania.

Odnosząc się do wysokości żądań powodów przewyższających wartość uznania roszczenia do kwoty 660 zł, wskazać należy, iż stosownie do art. 471 k.c. dłużnik jest co do zasady obowiązany do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, zaś po myśli art. 11a ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2014 r., poz. 196 ze zm.; obecnie tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r., poz. 187), organizator turystyki odpowiada co do zasady za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy o świadczenie usług turystycznych.

Jak stwierdził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 19 listopada 2010 r., III CZP 79/10 (OSNC 2011/4/41), art. 11a ustawy o działalności turystycznej stanowi regulację szczególną wobec art. 471 k.c., a treść tego przepisu jest efektem nowelizacji implementującej dyrektywę Rady Wspólnot (...) nr 90/314/EWG z 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek (Dz. U. UE L z dnia 23 czerwca 1990 r.). Art. 11a ustawy o działalności turystycznej jest odpowiednikiem art. 5 ust. 1 i 2 powołanej dyrektywy. Orzeczeniem interpretującym art. 5 dyrektywy jest wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 12 marca 2002 r. w sprawie S. L. versus TUI Deutschland GmbH (ETS C-168/00, (...) 2002, s. I- (...) i nast.), w którym Trybunał uznał, że niedokonanie w tym przepisie specyfikacji rodzajów uszczerbków podlegających kompensacji, jest zabiegiem celowym, dającym podstawy do szerokiej interpretacji pojęcia szkody. Istotne znaczenie ma w tym kontekście fakt, iż zasadniczym bodźcem decydującym o skorzystaniu przez konsumenta z imprezy turystycznej jest osiągnięcie korzyści niematerialnej w postaci wypoczynku, spokoju, relaksu, poczucia komfortu, zaś jej nieuzyskanie stanowi nierzadko jedyny poniesiony przez tego konsumenta uszczerbek. Zatem pojęcie szkody obejmuje również uszczerbek niemajątkowy w postaci utraty przyjemności wypoczynku. Wskazując w powołanej uchwale na konieczność wykładni stanowiącej implementację dyrektywy prawa polskiego w sposób zgodny zarówno z tą dyrektywą, jak i z interpretacją Trybunału Sprawiedliwości, Sąd Najwyższy stwierdził w konsekwencji, że przewidziana w art. 11a ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1999 r. o usługach turystycznych odpowiedzialność organizatora turystyki za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy o świadczenie usług turystycznych obejmuje zarówno szkodę majątkową, jak i niemajątkową. Tożsamy pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 marca 2011 r. I CSK 372/10 (OSNC-ZD 2012/1/21). Stanowisko to Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela w całej rozciągłości.

Innymi słowy wszyscy klienci imprezy turystycznej (którym zgodnie z brzmieniem art. 3 pkt. 11 ustawy o usługach turystycznych są zarówno osoby, które zawarły umowę o świadczenie usług turystycznych na swoją rzecz lub na rzecz innej osoby, jak i osoby, na rzecz których umowa została zawarta, a także osoby, którym przekazano prawo do korzystania z usług turystycznych objętych uprzednio zawartą umową) mogą domagać się od organizatora wyrównania szkód majątkowych poniesionych wskutek nienależytego wykonania umowy o świadczenie usług turystycznych, ale ich uprawnieniem jest także żądanie zadośćuczynienia ich szkodom niemajątkowym, polegającym na dyskomforcie psychicznym jako konsekwencji niewłaściwego wykonania usługi przez biuro turystyczne („zmarnowany urlop”). Z tych samych okoliczności, które da się zakwalifikować jako skutek nienależytego wykonania umowy przez organizatora wycieczki, można bowiem wywodzić zarówno roszczenia majątkowe, jak i niemajątkowe.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, należy w pierwszej kolejności wskazać, iż po przewiezieniu do hotelu okazało się, że znajduje się on w trakcie remontu. Przed zakupem wycieczki nie byli informowani o prowadzonych pracach remontowych. Przez całe dni na terenie hotelu było głośno z uwagi na pracę urządzeń budowlanych, co

uniemożliwiało powodom odpoczynek. Słyszane były odgłosy pracy młota pneumatycznego, prac rozbiórkowych. Wraz z dzieckiem zostali zakwaterowani w północnej części hotelu. Centralna część hotelu były wyłączone z użytku ze względu właśnie na remont. Restauracja oraz większość rozrywek znajdowała się w ZONIE 4 i 5, co skutkowało każdorazowo koniecznością przemierzania całego kompleksu hotelowego w celu skorzystania z jakichkolwiek usług hotelowych. W trakcie całego pobytu powodowie nie mogli korzystać z dwóch basenów oraz dwóch brodzików dziecięcych, siłowni, squasha oraz baru i restauracji, znajdujących się поблизу miejsca ich zakwaterowania. Ze względu na wyłączenie restauracji działających na terenie kompleksu hotelowego, powodowie mogli korzystać tylko z jednego miejsca, w którym można było zjeść posiłek. Informowali o tej sytuacji przedstawiciela pozwanego, co nie przyniosło poprawy ich sytuacji.

Przez cały pobyt powodom towarzyszyły zdarzenia wywołujące ich zdenerwowanie i stres. Atrakcje wyspy nie rekompensowały im hałasów i problemów związanych z remontem hotelu.

Nie było jednocześnie podstaw do przyjęcia, by zachodziła którakolwiek z przesłanek wyłączających odpowiedzialność pozwanego, przewidzianych w art. 11a ust. 1 pkt 1-3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych. Nie może być tu w żadnym razie mowy o spowodowaniu zaistniałej sytuacji przez samych powodów, względnie przez osoby trzecie nieuczestniczące w wykonywaniu usług przewidzianych w umowie, których zachowań nie można było przewidzieć ani uniknąć.

W konsekwencji, stosownie do art. 11a ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych, pozwany zobligowany jest do naprawienia powodom szkody niemajątkowej i majątkowej powstałej na skutek nienależytego wykonania przez siebie zawartej z M. C. i K. C. umowy.

Rozważając wysokość należnego powodom odszkodowania za nienależyte wykonanie umowy, Sąd posiłkował się pomocniczo tzw. tabelą frankfurcką (opublikowaną na stronie internetowej (...)) pod którym to pojęciem w doktrynie rozumie się orzeczenie 24 Izby Cywilnej Niemieckiego Sądu Krajowego we F., w którym sąd ten, dostrzegając konieczność ujednolicenia orzecznictwa w zakresie odpowiedzialności organizatorów w przypadku umowy o podróż, wskazał wady podróży i procentowe wysokości odszkodowania, jakie powinien otrzymać turysta. Tabela ta stanowi instrument wynikający z pewnego doświadczenia, który można, przy braku przeciwwskazań, stosować w konkretnych przypadkach także w naszym kraju (por. P. Cebula, Komentarz do ustawy o usługach turystycznych, program Lex). Wysokość świadczenia odszkodowawczego w podobnych przypadkach, zwłaszcza w praktyce sądów państw członkowskich Unii Europejskiej jest ustalana z odwołaniem się do Tabeli Frankfurckiej (por. wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi sygn. akt III Ca 233/16).

Posługując się wspomnianą Tabelą F., Sąd uznał za zasadne przyznanie powodom odszkodowania w wysokości dochodzonej pozwem tj. w kwocie 2.800 zł tytułem nienależytego wykonania umowy z uwagi na hałas, czy ograniczony dostęp do basenu, czy restauracji. Wysokość żądania przez powodów odszkodowania nie jest też, w ocenie Sądu, w żaden sposób zawyżona, czy nadmierna. Wręcz przeciwnie jest ona w pełni miarodajna do zaistniałych uchybień.

Brak było jednak podstaw, by należne powodom odszkodowanie zasądzić od pozwanego na ich rzecz solidarnie. Pozwany jest zobowiązany tylko do jednego odszkodowania, a bez wątpienia może je spełnić do rąk jednego z powodów, co będzie skutkowało umorzeniem całego zobowiązania.

W następnej kolejności należało odnieść się do roszczenia powodów dotyczącego zadośćuczynienia za zmarnowany urlop.

W ocenie Sądu okoliczności przedmiotowej sprawy przemawiają za zaliczeniem sytuacji, w jakiej znaleźli się powodowie do przejawów zmarnowanego urlopu. Biorąc pod uwagę doświadczenie życiowe, należy stwierdzić jednoznacznie, iż cały okres planowania, rezerwacji, organizacji, a następnie oczekiwania na podróż i urlop w danym okresie wiąże się z przyjemnymi odczuciami psychicznymi. Zakłócenie tych przeżyć spowodowane przez niedopełnienie obowiązków przez organizatora wycieczki, niewątpliwie wpływa negatywnie na odczucia, prowadzi do stresu i może odbić się na jakości całego urlopu, który winien charakteryzować się poczuciem odprężenia i relaksu.

Zdaniem Sądu realia niniejszej sprawy przemawiają za uznaniem, iż z przyczyn leżących po stronie pozwanej spółki, jako organizatora imprezy turystycznej urlop powodów rzeczywiście okazał się zmarnowany. Roszczenie powodów zasługiwało zatem na uwzględnienie w całości.

Skoro więc warunki, w jakich zostali zakwaterowani powodowie były niezgodne z treścią łączącej strony procesu umowy, a jednocześnie wskutek konieczności przebywania przez nich w takich warunkach podczas wyjazdu, doszło u nich do powstania straty w postaci zmarnowanego urlopu, to stratę tę pozwane biuro powinno im zrekompensować. Przez niewłaściwy i niezgodny z umową sposób wykonania przez pozwanego obciążającego go świadczenia - zawiedzione zostały ich nadzieje na relaks i wypoczynek. Powodowie kupujący wycieczkę w biurze podróży liczyli bowiem na korzyści niematerialne takie jak przyjemność, spokój, aktywny wypoczynek z dzieckiem. Nie uzyskali ich jednak ze względu na uchybienia pozwanej przy wykonaniu umowy. W efekcie zdaniem Sądu, powodowie mieli podstawy uważać, że inwestycja w ich odpoczynek i zdrowie w dużej mierze została zmarnowana. Powodowie doznali zatem krzywdy w sferze uczuć i wrażeń. W tym miejscu należy wskazać, że pomiędzy niewłaściwym wykonaniem umowy tj. niezapewnieniem umówionych warunków pobytu w hotelu i wokół niego, a powstałą krzywdą w postaci cierpień psychicznych, związanych ze zmarnowanym urlopem zaistniał adekwatny związek przyczynowy, o którym mowa w art. 361 §1 k.c. Gdyby bowiem pozwana w sposób właściwy wykonała umowę, powodowie nie ponieśliby owej krzywdy.

Wysokość również zadośćuczynienia nie jest też, w ocenie Sądu, w żaden sposób zawyżona, czy nadmierna. Wręcz przeciwnie jest ona w pełni miarodajna do zaistniałych uchybień. Przyznane im przez Sąd zadośćuczynienie nie jest karą, lecz sposobem naprawienia krzywdy, ujmowanej jako cierpienia psychiczne, powstałe wskutek negatywnego uczucia przeżywanego przez powodów w związku z utratą przyjemności z podróży. Celem zadośćuczynienia jest zaś przede wszystkim złagodzenie tego cierpienia.

Mając na względzie w zasadzie ciągły stres towarzyszący powodom już od przyjazdu do hotelu w zasadzie aż do chwili opuszczenia hotelu celem powrotu do Polski, jego natężenie, brak możliwości wypoczynku w pokoju hotelowym, które to okoliczności uzasadniają w pełni przekonanie o pozbawieniu powodów możliwości wypoczynku, spokoju, relaksu, czy poczucia, Sąd uznał, że sumą rekompensującą każdemu z powodów zmarnowany urlop będzie kwota 1.200 zł. Okoliczności sprawy nie pozostawiają wątpliwości Sądu, iż urlop powodów, którego dotyczy niniejsze postępowanie, był faktycznie czasem straconym i kosztował każdego z nich dużo nerwów oraz jednocześnie został okupiony przez każdego z powodów sporym stresem. Nie można w tym kontekście pomijać również zawiedzionych nadziei na przyjemne spędzenie czasu wolnego. Nie budzi też wątpliwości Sądu stwierdzenie powodów, iż były to jedne z najgorszych wakacji.

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 11a ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych, oraz w zw. z art. 481 § 1 k.c., Sąd orzekł jak w punkcie I-III wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 24 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty, uznając, iż tej dacie pozwany pozostawał w zwłoce względem pozwanych.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, uznając pozwanego za stronę przegrywającą spór w całości, a w konsekwencji zobowiązaną do zwrotu powodom poniesionych kosztów. Na sumę kosztów procesu złożyły się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1.800 zł, ustalone zgodnie z przepisami § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz. U. z 2018 r. poz. 265), powiększone o opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz opłata od pozwu w wysokości 250 zł.

Sygn. akt I C 1364/18

Dnia 7 listopada 2019 r.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)